

Nova dejstva o spopadu tigrovcev 13. maja 1941 na Mali gori pri Ribnici

Marijan F. Kranjc, generalmajor v pokoju

Zaradi lažjega razumevanja pomena in posledic spopada tigrovcev 13. maja 1941 na Mali gori, navajam nekaj zgodovinskih podatkov:

Nastanek in razvoj organizacije TIGR

Organizacija TIGR je bila ilegalna protifašistična organizacija primorskih in istrskih domoljubov, ki so se uprli italijanski zasedbi našega ozemlja po krivični rapalski mednarodni pogodbi. Začetniki upora so bili predvsem mladi, člani nacionalistične Orjune in ilegalne Borbe, podpirali pa so jih prebivalci Primorske in Istre, tudi duhovniki.

Sredi septembra 1927 se je pod Nanosom sestala sedmerica najbolj vnetih protifašistov, ki so ustanovili organizacijo TIGR (kratica za Trst, Istra, Gorica in Reka), ki so skupaj z Borbo intenzivirali odpor proti italijanski okupaciji. Delovali so v trojkah, ki so se povezovale v celice, sektorje in srenje. Izvajali so številne protestne akcije, tudi sabotažne.

Že od leta 1922 pa so se člani Orjune, Borbe in kasneje Tigra znašli v primežu obveščevalne službe Vojske Kraljevine Jugoslavije, tudi francoske in britanske, od katerih so prejeli finančno in materialno podporo (orožje in eksploziv) za sabotažne akcije. Lahko rečemo, da so imeli podporo iz matične domovine, zlasti iz Slovenije, tedanje Dravske banovine, ki je sprejela številne ilegalne prebežnike.

Italijanska politična policija Ovrta je seveda kmalu odkrila dejanske organizatorje in tudi izvajalce številnih protestnih in sabotažnih akcij, pa so septembra 1930 v Trstu na sodnem procesu 16 udeležencem prisodili dolgoletne zaporne kazni, štiri – Ferda Bidovca, Frana Marušiča, Zvonimirja Miloša in Alojza Valenčiča pa obsodili na smrtne kazni (»bazoviške žrtve«). Načelnika vojaških obveščevalcev, polkovnika Viktorja Andrejko, so morali upokojiti – na diplomatski pritisk Italije.

Toda to ni strlo upornih Primorcev in Istranov, le odpor so nadaljevali bolj organizirano in previdno. Leta 1936 so v Parizu s KP Italije sklenili sporazum o sodelovanju, intenzivirali so tudi stike z obveščevalno službo VKJ, od leta 1939 pa so prejeli pomoč (finančno in diverzantsko) britanske specialne službe SOE. Politični vodja Albert Rejec je povezoval delovanje v Beogradu, Danilo Zelen, vojaški vodja, pa je iz Ljubljane usmerjal operativno delovanje na Primorskem in Istri, po letu 1939 pa tudi v Italiji in

Avstriji (Nemčiji). Tokrat so aprila 1941 načelnika vojaških obveščevalcev, majorja Draga Slekovca, premestili v Niš – po diplomatskem pritisku Nemčije.

Še pred napadom na Jugoslavijo aprila 1941 so italijanske policijske in sodne oblasti aretirale številne Primorce in Istrane, ki so jim sodili decembra 1941 v Trstu. Štiri tigrovce (Viktorja Bobeka, tudi obveščevalnega dvojnika, Ivana Ivančiča, Simona Kosa in Ivana Vadnala) in enega komunisto (Pinko Tomažiča, pozneje narodnega heroja) so obsodili na smrt, ostale pa na dolgoletne zaporne kazni.

Zaradi sektaškega odnosa Kominterne in KP Slovenije do tigrovcev, ki so sicer sodelovali s KPI, organizacija TIGR aprila 1941 ni bila povabljen v OF, čeprav so bili tigrovci med prvimi partizani na Primorskem in drugod.

Tragičen konec TIGR-a in poskusi ponarejanja slovenske zgodovine

Trije tigrovci, ki jih je vodil Danilo Zelen, tudi rez. častnik obveščevalne službe VKJ, so se po kapitulaciji VKJ skrivali v okolici Ribnice in se 13. maja 1941, po izdaji orožniškega ovaduha (raubšica), spopadli z orožniško-karabinjersko patroljo: Zelen je izvršil častni samomor, da ne bi živ padel v italijanske roke, Ferdo Kravanja je bil ranjen in ujet, Anton Majnik pa se je predal in zatem uspel zbežati. Oba s Kravanjo sta zatem pristopila k partizanom.

S tem spopadom in kasnejšim sodnim procesom je organizacija TIGR dejansko prenehala obstajati. Čeprav na zavezniški strani, so bili mnogi tigrovci med NOB in pozneje zaradi manj znane nkvdje-jevske doktrine »sovražnikov prve dežele socializma« ožigosani kot »angleški vohuni«, nekateri pa tudi likvidirani.

Poraženi domobranci in četniki ter njihovi strankarski zagovorniki so zato v zadnjem obdobju hoteli tigrovce zamenjati za partizane kot začetnike upora proti trem okupatorjem v Sloveniji. Podprli so nekakšno »Gibanje 13. maj«, seveda s protikomunistično retoriko, eden od t. i. »TV pričevalcev« pa je celo svojega očeta – komunisto, Filipa Tekavca, razglasil za izdajalca treh tigrovcev na Mali gori.

Narod naš pa dokaze hrani! Tudi v zasebnih zbirkah. Drugi sin Filipa Tekavca pa brani svojega očeta, saj je v njegovi zapuščini našel drugačne pisne zapise in dokumente, ki veljajo več kot pa nekakšno TV-pričevanje (dvojezična pisna ovadba vržena pred postajo karabinjerjev v Ribnici).

Nova dejstva o spopadu tigrovcev na Mali gori 13. maja 1941 (Zapisi Filipa Tekavca in izjava Vinka Turšiča)

Iz zapuščine pokojnega Filipa Tekavca, podpolkovnika JLA iz Ribnice, sem nedavno dobil dva nadvse zanimiva dokumenta od verodostojnega vira – Gašperja Tekavca, tudi sina Filipa Tekavca, ki želi na ta način rehabilitirati svojega očeta, ker je prepričan, da oče ni bil izdajalec tigrovcev na Mali gori!

Gre za povsem nova dejstva o bivanju treh tigrovcev in njihovem oboroženem (strelnem) spopadu s karabinjersko-orožniško patroljo 13. maja 1941 na Mali gori, kakor tudi o političnem preganjanju njegove očeta v bivši Kraljevini Jugoslaviji.

Najprej predstavljam v prepisu (nelektorirane) zapise (na 4 lističih) Filipa Tekavca, podpolkovnika JLA, o razgovoru s Tonetom Majnikom, ko sta bila v partizanih, ki ga je Tekavec kasneje novembra 1988 v Ribnici zapisal na iztrgane lističe. Glasi pa takole:

Iz Rešeta novembra (19)88 je zapaženo naslednje:

Govoriti s Francetom Grivcem (Urednik Rešeta).

- *Zakaj mi ni poslano obvestilo za šolo Sušje?*
- *Ali ve pisec članka Anton Majnik – da tisto orožje ni bilo namenjeno partizanom, ampak org. TIGR. V bivši Jug. je bil Majnik orjunaš v četniški uniformi in sta Zelen in Kravanja prišla v vezi Šmalca na Malo goro da izmenjata bivše Jug. dinarje v lire (več milijonov).*

Danilo se je ustrelil sam po predaji Majnika in na ta pok so se Italijani razbežali tako da je uspel pobegniti Majnik in Kravanja se je izvlekel iz barake v grmovje, za seboj ko se je puzal je vlekel nahrbtnik z jug. denarjem.

Ponovno so Italijani streljali v barako in ker ni bilo glasu, so jo odprli. Po izdaji so vedeli da so 3 banditi. Preiskali so okolico in našli ranjenega Kravanjo in denar (delili na kar. postaji).

Mrtvega Danila so odpeljali na pokopališče v totnkamro (to sem videl sam pozneje).

Kravanjo pa v Kočevje v bolnico in čez par dni v Ljubljano.

Majnik se je skrival pred Italijani od okupacije v Strugah (Podtabor) tam mu je kovač presekao verige.

Šmalc je bil v službi na banki (hranilnici).

Majnik se je predal in v času ko so ga vezali je počil v koči strel.

Tedaj se je v glavo ustrelil Zelen. Italijani so se razbežali, tako da je Majnik izkoristil priliko za beg proti Strugam. Kravanja pa je to priliko izkoristil, zbežal ranjen iz koč, seboj je vlekel nahrbtnik poln bivšega jug. denarja in se zamaskiral v grmovju. (Namreč Zelen in Kravanja sta prišla v to kočo radi menjave dinarjev za it. lire) katere bi jim posredoval za zamenjavo v Ribnici Šmalc.

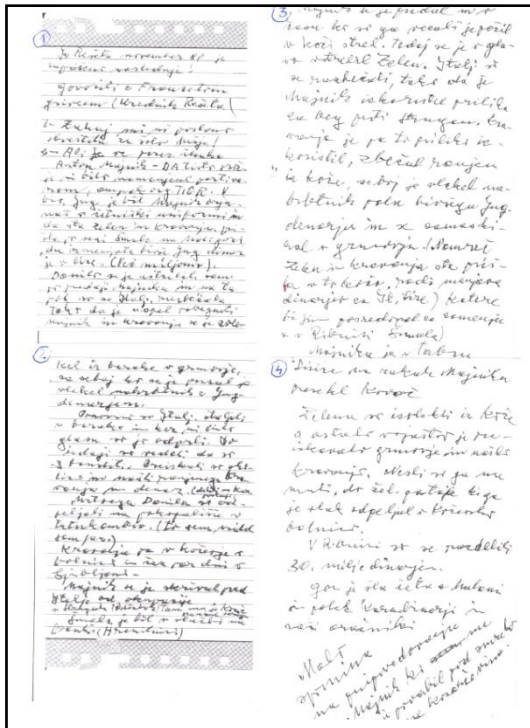
Majniku je v Taboru lisice na rokah Majniku presekao kovač.

Zelena so izvlekli iz koč, a ostalo vojaštvo je preiskovalo grmovje in našlo Kravanjo. Nesli so ga na muli do žel. postaje ki ga je vlak odpeljal v kočevsko bolnico.

V Ribnici so si razdelili 30 milj. dinarjev.

Gor je šla četa z mulami in poleg karabinjerji in naši orožniki.

Malo spomina na pripovedovanje Majnik(a) ki me je povabil pod smreko na kozarec vina.

Zapisi Filipa Tekavca, 11/1988

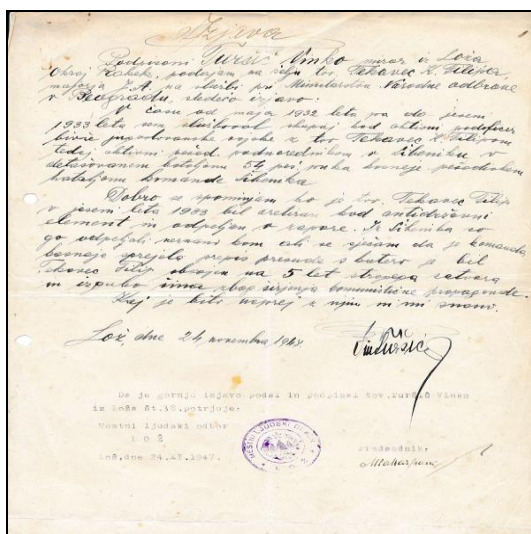
- Iz navedene izjave Antona Majnika je mogoče ugotoviti povsem nova dejstva, in sicer:
- dne 13. maja 1941 so trije tigrovci (Zelen, Kravanja in Majnik) v Češarkovi (Lovšinovi) koči na Mali gori pričakovali gospoda Antona Šmalca (1904–1972), upravnika ribniške hranilnice (posojilnice) in družinskega prijatelja Majnika, da jim pomaga zamenjati 30 milijonov jug. dinarjev za italijanske lire;
 - Ferdinand Kravanja ni naredil samomora, kakor se je do sedaj omenjalo, saj je celo (lažje) ranjen uspel zbežati iz koč in se z denarjem skriti v grmovju;
 - Danilo Zelen, verjetno ranjen, je po odločnem odporu izvršil častni samomor (še le po predaji Majnika), da ne bi živ padel v italijanske roke;
 - poleg Jožeta Zalarja (in kakšnega raubšica, orožniškega ovaduha), je tako le še Anton Šmalc v Ribnici vedel za trenutno skrivališče treh tigrovcev;
 - po izjavi Antona Majnika, tigrovca in partizana, ki jo je leta 1971 v Kočevju zapisal Jože Zalar, ribniški orožniki in karabinjerji niso iskali Danila Zelena, temveč samo Majnika (zato se je tudi predal, ker jim je zmanjkalo streliva).

Doslej v nobenem zapisu okrog spopada tigrovcev na Mali gori ni bilo omenjeno, da je šlo, poleg oboroženega (strelskega) spopada, tudi za finančno transakcijo oz. zamenjavo velike vsote jug. dinarjev (30 milijonov dinarjev) v italijanske lire. Organizacija TIGR je gotovo imela, poleg arhive, tudi znatna finančna sredstva, vendar o tem ne vemo skoraj ničesar.

Če je verjeti tej informaciji Antona Majnika, potem se postavlja logično vprašanje od koga in kdaj je Ferdinand Kravanja, na poti iz Niša (iz zapora) do Male gore, dobil toliko denarja oz. kje je organizacija TIGR imela spravljena finančna sredstva? Delno vemo samo to, da Danila Zelena ni financiral ObC VKJ v Ljubljani, temveč nekdo iz Beograda (GŠ VKJ, morda tudi britanska SOE). V britanskih arhivih (dr. Gorazd Bajc) pa menda ni podatkov o financiranju TIGR-a, temveč samo o nakazilih za SOE v Jugoslaviji ...

Verjetno je šlo za milijon dinarjev, ki so ga Britanci aprila 1941 pred odhodom iz Beograda predali Albertu Rejcu, vodji TIGR-a, ker niso vedeli kam z denarjem, Rejec ga zložil v kartonsko škatlo in skrnil v drvarnici pri Domingovih v Beogradu (Vir: Tatjana Rejec, *Partija in tigrovci*, Slovenska matica, Ljubljana, 2006). Morda je to bil del denarja, ki ga je Kravanja prinesel na Malo goro?

V svojem spletnem članku o dokumentih, ki mi jih je pokazal Bruno Tekavec ko sem ga obiskal na domu, sem pogrešal dokaz, da je bil njegov oče, Filip Tekavec, kot podčastnik VKJ zares kaznovan zaradi političnega delikta – komunistične propagande. Kakor sem zapisal, mi je Bruno Tekavec takrat celo omenil domnevo, da je bil oče kaznovan (na 5 let zapore) zaradi kraje v vojaškem skladišču.

Vinko Turšič, 24. 11. 1947, Lož

Zdaj je tudi ta dilema odpadla, saj mi je Gašper Tekavec poslal kopijo pisne izjave Vinka Turšiča iz Loža, bivšega podčastnika VKJ in kolega Filipa Tekavca v garniziji Šibenik, da je bil imenovan res kaznovan s 5 leti strogega zapore in izgubo čina podnarednika VKJ zaradi širjenja komunistične propagande.

Izjava je datirana in overjena v Ložu 24. novembra 1947 in je Filipu Tekavcu verjetno služila za dokazovanje partijskega staža in delovne dobe.

Te dni sem javno zapisal, da tudi zasebni arhivi vsebujejo pomembne zgodovinske podatke o naši preteklosti.

To bo veljalo tudi za dogajanja na Mali gori sredi maja 1941, tragičnem zaključka prve protifašistične organizacije v Evropi.

SPOPAD TIGROVCEV NA MALI GORI 13. MAJA 1941

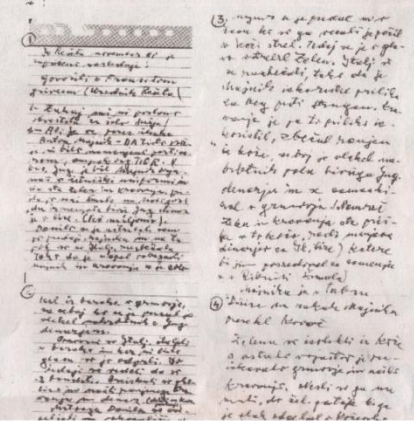
Napad na barako in nahrbtnik z milijoni

Filip Tekavec nikakor ni bil izdajalec, kar dokazujejo nedavno pridobljeni dokumenti iz zasebnega arhiva – Trhle besede TV-pričevalca

Marijan F. Kranjc

Organizacija TIGR je bila ilegalna protifašistična organizacija primorskih in istrskih domoljubov, ki so se uprli italijanski zasedbi našega ozemlja po krivični rapalski mednarodni pogodbi. Začetniki upora so bili predvsem mladi, člani nacionalistične Orjune in ilegalne Borbe, podpirali pa so jih prebivalci Primorske in Istre, tudi duhovniki.

Redi septembra 1927 se je pod Namosom sestala sedemica najboljših vnetih protifašistov, ki so ustanovili organizacijo TIGR (kratica za Trst, Istra, Gorica in Reka), ki so skupaj z Borbo intenziviral odpor proti italijanski okupaciji. Delovali so v trojkah, ki so se povezovali v celice, sektorje in srenje. Izvajali so številne protestne akcije, tudi sabotaže. Že od leta 1922 so se člani Orjune, Borbe in pozneje TIGR znali v priležnih obveščevalnih službah Vojske Kraljevine Lužoslavije (VKL), tudi

Poraženi domobranci in četniki ter njihovi strankarski zagovorniki so zato v zadnjem obdobju hoteli tigrovcve zamenjati za partizane kot začetnike upora proti trem okupatorjem v Sloveniji. Podprli so nekakšno »Gibanje 13. maj«, seveda s protikomunistično retoriko, eden od tako imenovanih TV-pričevalcev, **Bruno Tekavec**, pa je celo svojega očeta – komunisto, Filipa Tekavca, razglasil za izdajalca treh tigrovcvev na Mali gori.

Narod naš pa dokazuje hrani! Tudi v zasebnih zbirkah. **Gašper Tekavec**, drugi sin Filipa Tekavca, brani svojega očeta, saj je v njegovi zapuščini našel drugačne pisne zapise in dokumente, ki veljajo več kot pa nekakšno TV-pričevanje (dvojezična pisna ovadba, vržena pred postajo karabinjerjev v Ribnici). Gre za povsem nova dejstva o bivanju treh tigrovcvev in njihovem oboroženem (strelskem) spopadu s karabinjersko-orožniško patroljo 13. maja 1941 na Mali gori, kakor tudi o političnem preganjanju njegovega očeta v nekdanji Kraljevini Jugoslaviji.

Zanimivi so zapisi pogovora Filipa Tekavca s Tomtom Majnikom še iz partizanskih časov. Tekavec je obnovo pogovora novembra 1988 zapisal na štiri lističe. V skrajšani verziji nanizajmo nekaj njegovih misli.

»Banditi« se skrivajo
Iz Rešeta novembra (1988) je zapeženo naslednje:

– Ali pisec članka Anton Majnik ve, da isto orožje ni bilo namenjeno partizanom, ampak organizaciji TIGR. V bivši Jugoslaviji je bil Majnik orjunaš v četniški uniformi. Zelen in Kravanja sta prišla v vezi Šmalca na Malo goro da izmenjata bišve

čakovali Antona Šmalca (1888–1960), uslužbenca ribniške hranilnice, da jim pomaga zamenjati 30 milijonov jugoslovanskih dinarjev za italijanske lire;

– Ferdinand Kravanja ni naredil samomora, kot se je omenjalo do zdaj, saj je celo (lažje) ranjen uspel zbežati iz koč in se z denarjem skriti v grmovju;

– Danilo Zelen, verjetno ranjen, je po odločnem odporu izvršil častni samomor (še po predaji Majnika), da ne bi živ padel v italijanske roke;

– poleg Jožeta Zalarja (in kakšnega »raubšica«) je tako le še Anton Šmalc v Ribnici vedel za trenutno skrivališče treh tigrovcvev;

– po izjavi Antona Majnika, tigrovca in partizana, ki jo je leta 1971 zapisal Jože Zalar, ribniški orožnik in karabinjerji niso iskali Danila Zelenca, temveč samo Majnika!

Od kod toliko denarja
Dostoj v nobenem zapisu o spopadu tigrovcvev na Mali gori ni bilo omenjeno, da je šlo, poleg oboroženega (strelskega) spopada, tudi za finančno transakcijo oziroma zamenjavo velike vsote 30 milijonov jugoslovanskih dinarjev v italijanske lire. Organizacija TIGR je gotovo imela poleg arhive tudi znatna finančna sredstva, vendar o tem ne vemo skoraj ničesar.

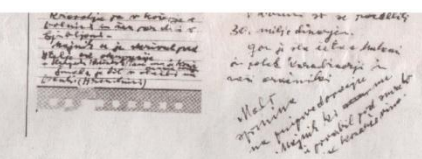
Če je verjeti tej informaciji Antona Majnika, potem se postavlja logično vprašanje, od koga in kdaj je Ferdinand Kravanja na poti iz Niša (iz zapore) do Male gore dobil toliko denarja oziroma kje je organizacija TIGR imela spravljena finan-

so prejela finančno in materialno podporo (orožje in eksploziv) za sabotažne akcije. Italijanska politična policija Ovrja je kmalu odkrila dejanske organizatorje in tudi izvajalce številnih protestnih in sabotažnih akcij. Septembra 1930 so v Trstu na sodnem procesu 16 udeležencem prisodili dolgoletne zaporne kazni, štiri – Ferda Bidoveca, Franu Marušiča, Zvonimirja Miloša in Alojza Valenčiča – pa obsodili na smrtno kazni (»bazoviške žrtve«).

Nadželnika vojaških obveščevalcev, polkovnika **Viktorja Andrejko**, so morali upokojiti – na diplomatski pritisli Italije.

Toda to ni strilo upornih Primorcev in Istranov, le odpor so nadaljevali bolj organizirano in previdno. Leta 1936 so v Parizu s KP Italije sklenili sporazum o sodelovanju, intenzivirali so tudi stike z obveščevalno službo VKJ, od leta 1939 pa so prejemale pomoč (finančno in diverzantsko) britanske specialne službe SOE. Politični vodja **Albert Rejec** je povezoval delovanje v Beogradu, **Danilo Zelen**, vojaški vodja, pa je iz Ljubljane usmerjal operativno delovanje na Primorskem in Istri, po letu 1939 pa tudi v Italiji in Avstriji (Nemčiji). Tokrat so aprila 1941 načelnika vojaških obveščevalcev, majorja **Draga Slekovca**, premestili v Niš – po diplomatskem pritisku Nemčije.

Še pred napadom na Jugoslavijo aprila 1941 so italijanske policijske in sodne oblasti aretirale številne Primorce in Istrane, ki so jim sodili decembra 1941 v Trstu. Štiri tigrovce (**Viktorja Bobeka**, tudi obveščevalnega dvojnika, **Ivana Ivančiča**, **Simona Kosa** in **Ivana Vadnala**) in enega komunisto (**Pinka Tomažiča**, pozneje narodnega heroja) so obsodili na smrt, druge pa na dolgoletne zaporne kazni. Zaradi sektaškega odnosa Kominterne in KP Slovenije do tigrovcvev, ki si sicer sodelova-

Zapisi Filipa Tekavca, november 1988

li s Komunistično partijo Italije, organizacija TIGR aprila 1941 ni bila povabljena v Osvobodilno fronto, čeprav so bili tigrovci med prvimi partizani na Primorskem in drugod.

Tragičen konec TIGR
Trije tigrovci, ki jih je vodil **Danilo Zelen**, tudi rezervni častnik obveščevalne službe VKJ, so se po kapitulaciji Jugoslavije skrivali v okolici Ribnice in se 13. maja 1941, po izdaji orožniškega ovaduha (raubšica), spopadli z orožniško-karabinjersko patroljo: Zelen je izvršil

častni samomor, da ne bi živ padel v italijanske roke. **Ferdo Kravanja** je bil ranjen in ujet, **Anton Majnik** pa se je predal in zatem uspel zbežati. Oba s Kravanoj sta zatem pristopila k partizanom.

S tem spopadom in kasnejšim sodnim procesom je organizacija TIGR dejansko prenehala obstajati. Čeprav na zavezniški strani so bili mnogi tigrovci med NOB in pozneje zaradi manj znane NKVD-jevske doktrine »sovražnikov prve dežele socializma« ožigostani kot »angleški voluhni«, nekateri pa tudi likvidirani.

Danilo Zelen se je ustrelil sam po predaji Majnika in ob tem poku so se Italijani razbežali, tako da je Majniku uspelo pobegniti. Kravanja se je izvekel iz barake v grmovje, za seboj je vlekel nahrbtnik z jugoslovanskim denarjem.

Italijani so ponovno streljali v barako in ker ni bilo glasu, so jo odprli. Zaradi izjave so predhodno vedeli, da so v njej trije »banditi«. Preiskali so okolico in našli ranjenega Kravanoj in denar, ki so si ga pozneje razdelili v Ribnici. Mrtevga Danila so odpeljali na pokopališče v »tolenkamro«, Kravanoj pa v Kočevje v bolnico in čez par dni v Ljubljano. Majnik se je skrival pred Italijani od okupacije v Strugah (Podtabor), kjer mu je kovač presekal verige. Zelen in Kravanja sta prišla v tisto koč zaradi menjave dinarjev v italijanske lire. Pri zamenjavi bi posređeval Šmalc, ki je delal v banki.

Na podlagi navedene izjave Antona Majnika so torej znana nova dejstva, in sicer:

– 13. maja 1941 so trije tigrovci (Zelen, Kravanja in Majnik) v Češarko-ovi (Lovšinovi) koči na Mali gori pri-

va Dama Zelca in mračnica OČK VKJ v Ljubljani, temveč nekdo iz Beograda (GŠ VKJ, morda tudi britanska SOE). V britanski arhivih (dr. **Gorazd Bajci**) pa menda ni podatkov o financiranju TIGR, temveč samo o nakazilih za SOE v Jugoslaviji ... Verjetno je šlo za milijon dinarjev, ki so jih Britanci aprila 1941 pred odhodom iz Beograda predali Albertu Rejcu, vodji TIGR, ker niso vedeli, kam z denarjem. Rejec ga je zložil v kartonsko škatlo in skrli v drvarnici pri Domingovih v Beogradu (vir: Tatjana Rejec, Partija in tigrovci, Slovenska matica, Ljubljana, 2006). Morda je bil to del denarja, ki ga je Kravanja prinesel na Malo goro?

V svojem članku o dokumentih, ki mi jih je pokazal **Bruno Tekavec**, sem pogrešal dokaz, da je bil njegov oče, Filip Tekavec, kot podčastnik VKJ zares kaznovan zaradi političnega delikta – komunistične propagande. Kakor sem zapisal, mi je Bruno Tekavec celo omenil domnevo, da je bil oče kaznovan (na pet let zapore) zaradi kraje!

Zdaj je tudi ta dilema odpadla, saj mi je Gašper Tekavec poslal pisno izjavo **Vinka Turšiča** iz Lože, nekdanjega podčastnika VKJ in kolega Filipa Tekavca v garniziji Šibenik, da je bil slednji res kaznovan s petimi leti strogega zapore in izgubo čina podnarednika VKJ zaradi širjenja komunistične propagande. Izjava je datirana in overjena v Ložu 24. novembra 1947 in je Filipu Tekavcu verjetno služila za dokazovanje partijskega staža in delovne dobe.

Pred kratkim sem javno zapisal, da tudi zasebni arhivi vsebujejo pomembne zgodovinske podatke o naši preteklosti. To bo veljalo tudi za dogajanja na Mali gori sredi maja 1941. ■

Danilo Zelen je izgubil življenje na Mali gori.

Anton Majnik je padel leta 1941 v partizanih v spopadu z domobranci.

Tudi Ferdo Kravanja je bil partizan, življenje pa je izgubil leta 1944.